

במקום אוויר יש בה אדמה \ תערוכת יחידה, בית הבאר יפו, 2020

ים ויבשה, עבר והווה, יפו ותל אביב, מנשיה והמדשאות על שפת הים, הקרקע ותת-הקרקע, המודע והתת-מודע. לנקודות המפגש ביניהם אנו רגילות ורגילים לקרוא גבולות. אולם, הגבול ביניהם מעורפל, כמו קו החוף שמשתנה עם כל גל שחולף.

כשיסמין שוטטה בחוף הים של יפו לפני מספר חודשים, הופתעה למצוא חלקי בלטות ולבנים מסוגים שונים מפוזרות בחוף. אלה, עם הזמן, במפגשם המתמשך עם המים, הפכו ל"חלוקי בלטות". לבנים אלה נפלטו ממה שהמדשאות מכסות: הריסות השכונה הפלסטינית מנשיה. מוחבאות בתת הקרקע, מוסתרות בתת המודע של החברה שלנו, אך לא יכולות להיעלם.

יסמין החלה לחפש אחר אותן "פליטות", בניסיון לזהות את מה שנמצא בחושך ולהאיר עליו, להציף אל פני הקרקע את מה שמסתתר במעמקה. את תהליך היצירה ליווה קונפליקט פנימי מתמיד. מחד, הרצון לחשוף סיפורים כמתבוננת, "צופה מהצד". מנגד, ההבנה שהמתבוננת לעולם אינה ניטרלית, והנרטיב האישי-חברתי תמיד נוכח. היה זה בלתי נמנע עבורה לזהות, מה הלגיטימציה שלה כיוצרת ישראלית-יהודייה, להתייחס לסוגיות הללו שמהן היא גם לא יכולה להתעלם?

לבסוף, כולנו מהווים חוליה בסיפור. הצפת הקונפליקטים והדיסוננסים היא אחד מתפקידי האמנות. בתערוכה, יסמין מזמינה את המבקרות והמבקרים לבלוש ולחקור, באמצעות הפניית המבט אל מה שלרוב נזרק הצידה, אל התשליל. להעלות את מה שנחפר בתת הקרקע הפיזית והתודעתית, לחפש את השכבות המודחקות, ולנסח עוד פרק בסיפור של ההווה באמצעותן.

היוצרת מרכיבה ומפרקת ביטויים של זהות וחברה, והעקבות שהם מותירים בסביבה. כמו שמתרחש במרחב המקומי, גם בתערוכה, מתוך התהליך הזה צצים היברידיים מסוגים רבים. יצורי כלאיים פיזיים ותודעתיים, שניתן לזהות בהם מקורות שונים, אך השילוב יצר משהו חדש שהפך לסיפור עצמו. בכל שלב ביצירה, יסמין מציפה שאלות לגבי המנעד שבין מקור וחיקוי, אותנטי ומלאכותי, טבעי ומעובד.